

Ghilgameș

— **A**ceasta este cea mai veche poveste a lumii. „Străbunica poveștilor“¹. Din ea, ca dintr-un izvor limpede, s-au născut toate celelalte.

Cu gesturi largi, parcă de vrajă, un bărbat vârstnic, înveșmântat într-o mantie ca de rege și având pe frunte o bentiță purpurie, povestește mulțimii adunate la poalele curmalilor legendele despre Ghilgameș².

Ziua e caldă, aburită și nisipul lucește stins.

Ne aflăm cu două mii și mai bine de ani înaintea erei noastre pe țărmul râului Eufrat.

Pescarii, agricultorii, olarii, țesătorii și alți meșteșugari, crescătorii de boi și cai, neguțătorii de carne, de bere,

¹ Este vorba nu numai de cea dintâi epopee a lumii, de prima capodoperă a literaturii universale, ci și de întâiul imn închinat forței omului în lupta pentru biruința binelui. Creată în mileniul al III-lea î.e.n. (adică cu aproximativ 5 000 de ani în urmă) sub formă de poeme și balade sumeriene, preluate de babilonieni, ea a fost unificată, probabil, de un poet necunoscut din sec. al XII-lea î.e.n. și a fost descoperită în biblioteca regelui Assurbanipal, înscrisă pe 12 tăblițe de argilă arsă.

² Ghilgameș, erou real, devenit în cântecele sumeriene personaj legendar. A fost regele vechiului oraș Uruk, din sudul Mesopotamiei (descoperit sub zidurile actualului oraș Warka, cam la 220 de kilometri depărtare de Bagdad).

de ulei îndesesc rândurile. Sudoarea curge-n pârâiașe pe chipurile înfierbântate. Și răsuflările, din cauza înghesuielii, sunt grele. Dar nimeni, nimeni nu se-ndură să plece și să nu mai asculte ce se cântă despre Ghilgameș.

Cei doi însoțitori ai povestitorului, care-i acompaniază glasul cu un soi de cimpoi, un fluiet și două tobe împerecheate, au început un cântec vesel, reamintind celor de față clipa când s-a născut Ghilgameș.

— Mamă i-a fost zeița Ninsun, aceea care se-ngrijește de focul ce arde veșnic în vatra zeului cu păr de aur, zeul soarelui și-al dreptății, al cărui nume este Șamaș. Iar tatăl său un spiriduș, numai pe jumătate zeu. Cealaltă jumătate fiindu-i alcătuire pământească.

Cum s-a născut micul Ghilgameș, zeii l-au înzestrat cu haruri. Șamaș a revărsat asupra-i o frumusețe fără seamăn. Enlil, zeul pământului străbun și al văzduhului albastru, i-a dăruit statura mândră, înaltă de unsprezece coți și pieptul larg de nouă palme. La rândul său, nici asprul Adad, zeul furtunii îndârjite, n-a vrut să rămână dator. L-a hărăzit cu-o vitejie ce nu putea fi înfrânată nici chiar de forțele zieiști. Și Ea, cel șerpuitor, i-a dăruit înțelepciune.

— Și, înălțându-se flăcăul cu voia zeului Anu¹, urcat fu-n jilțul strămoșesc de rege al Urukului.

Tânăr, voinic și plin de sevă, dornic de tot ce-i bucurie și desfătare și putere, Ghilgameș dădu un chiot strașnic.

Lacom, el începu să soarbă plăcerile cu însetare, ca soarele de dimineață ce seacă apa bălților unde se scaldă bivoli, cu căldura-i toropitoare.

¹ Anu, divinitate asiro-babiloniană, zeul suprem al cerului.

Și porunci să se adune cei șapte înțelepți vestiți, ctitorii lumii de atunci și ai civilizației, ca să pună noi temelii cetății pe care-o stăpânea. Iar toți flăcăii să se-adune și, zi și noapte, să trudească. Și să ridice metereze, un templu fără de pereche și un lăcaș trufașei Iștar, zeița dragostei aprinse, a înmulțirii oamenilor, dar și-a pieirii lor prin hartă și prin războaie sângeroase.

Voios, neobosit, Ghilgameș își preschimbă cetatea într-o bijuterie rară, fără să-i pese cât de cât de truda și de suferința acelor ce o creau, ba cerându-le și mai mult, alte și alte giuvaiere, din ce în ce mai măiestrite.

Mâhniți de nepăsarea lui, locuitorii din Uruk s-au plecat zeilor plângând. Jalea lor s-a înălțat spre cer, a ajuns până la Anu, cel mai puternic dintre zei.

Ghilgameș nu se mai sfiște în a-i trudi pe toți feciorii și a-i slei de întreaga vlagă, dezlănțuind asupra lor corvezi prin care-i chinuiește, și zi și noapte, neîncetat. E nesătul de glorie. La fel, pe fete și neveste le târăște în casa lui, înjosindu-i pe toți bărbații, chiar de sunt stirpe de războinici. Nu se satură de plăceri.

Zeul Anu știa că forței nu îi poți pune stavilă decât așezându-i în față altă forță asemănătoare. Două focuri când se-ntâlnesc se contopesc unul cu altul și, la sfârșit, se potolesc.

Dădu poruncă lui Aruru, zeița zămisliilor, și ea alergă în pustiu. Frământă lutul umezit și făuri din el o ființă de-o putere copleșitoare, cu trupul învelit în păr, asemenea fiarelor din codri – cu numele de Enkidu. Un vânător ce se-ascunsese într-un tufiș zări uriașul. Și nu stătu deloc pe gânduri. Porni îndată spre Uruk, ca să-l vestească pe Ghilgameș.

— E un uriaș nemaivăzut, îi povesti el lui Ghilgameș. Cutreieră neobosit pădurile și mlaștinile. Soți îi sunt fiarele vrăjmașe și multe alte vietăți ce trăiesc în sălbăticie. Se hrănește la fel ca ele. N-a văzut încă niciun om.

Ghilgameș cugetă un timp.

— Iată ce trebuie să faci, îl sfătui pe vânător. Să iei cu tine o femeie, o fiică a plăcerilor, și să i-o duci lui Enkidu. Aceasta să-i iasă-nainte, să-și dezvăluie farmecele și uriașul s-o îmbrățișeze. Va învăța ce-i dragostea. Și dragostea-l va preschimba din soț al fiarelor în om.

Totul s-a petrecut întocmai. Enkidu i-a picat în mreje frumoasei fete din Uruk. Ce-i drept e drept, îmbrățișând-o, Enkidu și-a pierdut din vlagă. Și fiarele-au fugit de el, simțind că nu mai e de-al lor. În schimb, s-a făcut mult mai chipeș și mintea i s-a limpezit. Fata i-a povestit apoi c-ar fi, dincolo de păduri, o așezare omenească bogată-n temple și zidiri care de care mai măiestre, ce poartă numele Uruk. Acolo, i-a mai șoptit ea, sub zâmbete și mângâieri, viața-i plăcută și senină, cu copile ispititoare ce se întâlnesc la orice pas. Veselia-i la ea acasă. Ghidușii te silesc să râzi, chiar când ai inima amară. Iar cântăreții te răsfată noapte de noapte cu povești. Acolo rege e Ghilgameș, cel mai puternic dintre oameni. E ca un taur în cireadă. Pasul i-e sprinten și semeț. Și chipul i-e strălucitor de tinerețe și vigoare, încredere și bărbăție.

Enkidu s-a lăsat vrăjit de șoaptele acelei fete.

— Haide și du-mă la Uruk, s-a hotărât el într-o zi. În templele zeilor voștri. Și la Ghilgameș cel vestit. Vreau să-l înfrunt și să-i zic: Sunt un fiu al pustiului, împletitură de puteri strâns înnodate de Ninurta, zeul războiului celui crunt. M-am născut în sălbăticie și nu mă înfricoșez de nimeni. Nu mă tem nici măcar de tine.

În acea noapte, când uriașul îi rostea fetei planul lui, Ghilgameș abia se culcase. Dar nu se cufundase bine în somnul cel odihnitor, că visele îl și încercară. Avu de-a rândul două vise. Întâi, vede cu ochii minții un cer senin și plin de stele. Dar dintre stele se desprinde un bolovan rotund și greu. Atât de greu, că la-nceput, oricât dorea să-l dea deoparte, nici nu-l putea clinti din loc. Pe urmă, visul se strămută chiar în cetatea lui, Uruk. Iar în cetate se ivise, căzută, poate, tot din cer, o secure înspăimântătoare, la fel de mare și de grea ca bolovanul dinainte, în jurul căreia poporul se bulucea neostenit s-o vadă și s-o cerceteze.

Pe amândouă, el, Ghilgameș, după strădaniile fără număr, a izbutit până la urmă să le-așeze la picioarele mamei sale.

Zeița Ninsun, mama lui, îi tâlcuiește visele fiului ei, când se trezește.

— Bolovanul ca și securea nu-s altceva decât o ființă.

— Ce fel de ființă, vreau să știu, de-mi poți răspunde, scumpă mamă?

— O ființă tare deosebită. O întruchipare a tăriei. Tăria însăși. Ea vine, este pe drum și va ajunge la tine mai curând decât crezi. Și vine să te ocrotească. Să-ți fie prieten credincios.

În vremea asta, Enkidu, care pornise în zori la drum, călăuzit cu sârg de fată, întâlnește un călător. Și chipul călătorului era negru și mohorât.

Enkidu l-a întrebat de ce pe fața lui nu se zărește nicio urmă de bucurie, de ce-i atât de întristat?

Călătorul i-a răspuns:

— De vrei să îmi cunoști tristețea și revolta care mă-ncearcă – și nu numai revolta mea, ci-a tuturor

bărbaților –, vino cu mine în Uruk. Acolo este o Casă a Nunții. Și vei vedea cu ochii tăi cum regele se bucură cu lăcomie de plăceri. Silește fetele-fecioare – a silit-o și pe fata mea – înainte de măritiș, să vină în brațele lui. Nevestele-au ajuns de răs. Iar flăcării cei mai voinici sunt prinși cu-arcenul și târâți la muncile cele mai grele, în rând cu bivolii și boii. Cine mai poate îndura?

Aflând de cele ce se-ntâmplă, Enkidu simte o strânsoare și o mânie în inimă.

— Unde e? Vreau să-l întâlnesc și să-l înfrunt fără cruțare.

Oamenii din Uruk, văzându-l pe Enkidu intrând pe Porți și pătrunzând apoi în Piață, mergând întins spre Casa Nunții, îl privesc lung și își grăiesc:

— Ca Ghilgameș e la statură, dar mijlocul i-e mai subțire. Se vede că nu s-a hrănit decât cu ierburi tinere și lapte proaspăt supt de-a dreptul din ugerile caprelor și ale altor vietăți ce zburdă în sălbăticie. Doar oasele îi sunt mai mari, ca să-și sprijine pe ele greutatea trupului uriaș.

Enkidu nu vede nimic. N-a văzut Porțile, nici Piața. Nici templele cele mărețe, nici oamenii cei chinuiți. Atâta este de pornit, încât nu vrea nimic să vadă în afară de Casa Nunții.

Dar aici, în această zi, în locul fetelor-fecioare și a nevestelor răpite se găsea doar zeița Iștar.

Enkidu nu o bagă în seamă pe Iștar cea ispititoare, ci îl așteaptă pe Ghilgameș să sosească la Casa Nunții.

Trece un timp și iată-l pe mândrul fiu al dulcii Ninsun. Sosește-n pasul lui vioi obișnuit și se îndreaptă spre casa desfătărilor.

Enkidu îi iese înainte.

— Oprește-te! îi strigă el.

Ghilgameș nu este deprins să-i taie drumul cineva, fie el muritor sau zeu, și nici să primească porunci.

— Dă-te în lături! îi ordonă el.

Și cât spune cuvintele, are răgazul să-i măsoare lui Enkidu, din ochi, puterea. Umerii celui născut în mijlocul pustiuului, după porunca zeilor, sunt tari ca niște stei din munte. Mușchii lui par funii lungi, încolăcite și înnodate. Și pumnii, bolovani desprinși sub trăsnete nimicitoare în timpul marilor furtuni.

— Vino să ne prindem la luptă!

Marelui rege din Uruk îi tremură, de supărare, mușchii puternici, noduroși.

Brațele i se întind spre Enkidu ca într-un vârtej. Amândoi se cuprind de mijloc. Se opintesc ca taurii. Se strâng și se smucesc în lături. Se împing și se târăsc pe drum. Ușa se prăbușește întâi, apoi zidul se clatină.

Și oamenii, îngrămădiți, nici nu-și pot crede ochilor cum de niciunul nu se-ndoaie și nu se frânge de mijloc. Amândoi par deopotrivă. Pământul se cutremură de izbiturile cumplite și geme în adâncul lui.

Se luptară vreme îndelungă, izbindu-se unul pe altul, până când regele Ghilgameș îl prinse strâns pe Enkidu și îl sili să îngenuncheze.

Abia atunci își desfăcu Ghilgameș brațele de fier din jurul mijlocului celui ce se născuse în pustiu.

Lupta fusese dreaptă și Enkidu se ridică fără urmă de vrăjmășie. Ba, dimpotrivă, înțelese că rostul lui era să fie frate de soartă cu Ghilgameș și prietenul lui cel mai bun.

Se îmbrățișară ca doi frați născuți din aceeași mamă. Și-așa, ținându-se de umeri, o căutară pe blânda Ninsun. Și ea îi binecuvântă.

— Care este destinul nostru? o întrebară amândoi.

— Prin lupta dată între voi, cinstită și neîntinată, v-ați cunoscut puterile și-ați dovedit că meritați să vă legați prin prietenie. Nimic nu este mai presus ca simțământul prieteniei și-al dragostei care-i unește pe cei mai vrednici dintre oameni. Inimile se curăță de tot ce au întunecat. Și cugetele se apropie în hotărârea de-a înfrânge și-a nimici ce e mai rău pe-această lume încă plină de suferință și întuneric. Fiți voi de-a pururi pilda deplină a prieteniei ce luptă, în numele lui Șamaș, pentru dreptate și lumină.

Prietenii își strâng mâinile.

Enkidu simte ce-l așteaptă în luptele ce vor urma. N-are puterea lui Ghilgameș. Îi e rușine de el însuși și ochii i se umezesc, dar nu stă-n cumpănă deloc. Prietenia, dacă-i curată, e cingătoarea cea mai scumpă, de care nu te mai desparți nici când treci de hotarul vieții.

Șamaș, soarele sclipitor, zeul dreptății și-al luminii, de sus, din cerul fără nori, îi privește pe cei doi prieteni. Păru-i de aur flutură. Mâna îi binecuvântează.

Cine nu știe că Humbaba cel neînvins e însuși răul? Lăcașul lui e-n întuneric. E în Pădurea Cedrilor. Pădure adâncă păstrătoare a mii de spirite haine cu fire înfricoșătoare. Enlil i-a încredințat în taină lui Humbaba, pe lângă Forță, și șapte Furii, ca să-i stea oricând alături, la nevoie. Când Humbaba deschide gura azvârle foc, aduce moarte, când urlă se clatină lumea.

— Noi ne vom făuri securi și săbii tari, grăi Ghilgameș. Cu ele vom reteza cedrii, ca să se risipească bezna care domnește în pădurea ce zămislește-ntr-una răul și-l vom răpune pe Humbaba.

Bătrânii-i văd pe cei doi prieteni cum își iau arcurile în spate, cum se înarmează cu securi și săbii lungi și ascuțite.

— Gândiți-vă, îi previn ei, că Humbaba e ca și-un zeu, merit a fi învingător în orice luptă pe pământ. Pădurea i-e prielnică și întunericul la fel. Vouă vă vor fi dușmănoase pădurea și întunericul. Nu plecați, căci puteți pieri!

— Bătrânilor, nu tremurați, grăiește regele Ghilgameș. Meșterii ne-au făurit arme. Șamaș ne-a binecuvântat. Și mama mea, Ninsun, la fel. Pe Enkidu mi l-a investit cu semnul unei legături ce nu se poate sfărâma, de prieten, de supus, de frate. Pornim voioși, măcar că drumul e presărat tot de primejdii. Nu știm nimica despre lupta ce ne așteaptă cu Humbaba. Știm doar că, la capătul ei, dreptatea trebuie împlinită, iar răul nimicuit pe deplin. Întunericul risipit în numele zeului Șamaș.

— Bine, de nu se poate altfel, se dădură învinși bătrânii, vedem că nu e nicio cale să vă oprim, să nu plecați. Mergeți cu bine, biruiți și vă întoarceți sănătoși. Vă binecuvântăm și noi! Dar Enkidu, tu să ai grijă, să-l ocrotești pe Ghilgameș. Astăzi nu mai e ca-nainte și are o menire-naltă, ca rege al Urukului.

*

Plecară cei doi frați de luptă și merseră neobosiți trei zile-n șir, atâta cale cât ar fi străbătut-o alții într-o lună și jumătate.

Și iată-i c-au ajuns în fața Porților-Mari-ale-Pădurii unde se naște-ntr-una răul și unde e sălaşul muced al întunericului crâncen.

Paznicul se află la Porți, o arătare prea hidoasă, fără de chip și inimă. Zărindu-i pe prietenii noștri, luă din grămada de alături o cămașă de zale tari și și-o puse, pe loc, pe trup. În total avea șapte cămași. Când le-mbrăca

pe toate șapte, nu mai putea fi biruit. Dar nu-mbrăcase decât una și Ghilgameș se repezi la el.

Paznicul începu să țipe și să alerge prin pădure. Enkidu însă îi tăie calea. Și Ghilgameș îl înșfăcă.

Urmă o trântă nu prea lungă și paznicul fu doborât.

Prietenii urcaseră prima treaptă spre victorie, trecuseră de Porți și cercetau acum uimiți pădurea.

Vedeau Muntele Cedrilor, unde-și avea un alt sălaș zeița Iștar cea trufașă. Copacii-și înălțau spre boltă coroanele îmbelșugate. Și mii de curpeni se-agățau de ramurile cedrilor înmiresmând pădurea toată.

Își pregătiră săbiile și merșeră încă trei zile, căutându-i urma lui Humbaba, dar fiara nu se arăta.

După a treia zi de drum, se pregătiră de odihnă. Se sprijiniră spate-n spate, veghind cu grijă, încordați, dar somnul cel înșelător îi fură pe neașteptate.

Deodată, regele Ghilgameș se trezi, ca strigat de-un glas. Și-i povesti lui Enkidu că-n visele ce le visase în scurtul timp cât ațipise văzuse un munte răsturnat.

— Muntele acesta e Humbaba! fu de părere Enkidu. În curând el va fi învins.

Merșeră apoi mai departe, cincizeci de leghe îndoite. Și, când ajunseră, săpară o groapă și turnară apă curată, ne-ncepută, spre slava zeului Șamaș. Ghilgameș se urcă pe-o coastă și-acolo risipi făină, mărunt cernută și curată, la fel ca apa, pentru Șamaș. Gândul să le fie curat și inima neîntinată, iar fapta plină de lumină.

Noaptea Ghilgameș visă iar. Ploua cu sânge și cu foc. Focul se stinse într-un târziu și rămase numai cenușă.

Prevestirile erau rele. Enkidu se cutremură.

— Dacă te temi, întoarce-te!

— Nu mă întorc, rămân cu tine. Prietenia îmi e mai scumpă decât viața, Ghilgameș.

— Să-ncepem dar să tăiem cedrii, lăcașul întunerii-cului.

Până atunci nu s-auzise niciun zgomot în tot adâncul. Pădurea nici nu răsufla. Crudul Humbaba aștepta clipa cea potrivită a luptei.

Pe negândite, răsună un urlet înspăimântător:

— Cine-a îndrăznit să-mi calce codrii! Cine îmi taie cedrii?

Glasul stârni înfiorare, dar Șamaș-cu-părul-de-aur îi îmboldi pe cei doi prieteni, sfătuindu-i din înălțimi:

— Mergeți înainte fără teamă și înfrunțați-l pe Humbaba. Astăzi va fi pieirea lui.

Lupta nu ne simțim în stare să o descriem pe-ndelete. Humbaba, monstrul, se ivise ca un munte ce se prăvale deasupra muritorilor. Răgetele lui răscoleau văile, munții, pe de-a rândul. Și apele se revărsau. Cerul vuia. Și tot pământul stătea în așteptare mută. Ce va urma? Și ce va fi? Vor izbuti cei doi voinici să-i țină piept acestei fiare, întevite de șapte Furii, sprijinite de tot ce-i rău?

Lupta s-a dat într-o încleștare atât de aprigă, încât privirile se rătăceau, urechile-și pierdeau auzul, nu mai știai cine izbea, cine se cuprindea cu cine. Și totuși, sorții înclinau mai mult spre partea lui Humbaba. (Adeseori se-ntâmplă astfel și răul izbândește întâi.)

Noroc numai că zeul Șamaș, auzind vocea lui Ghilgameș, care-l chema într-ajutor, trimise în graba cea mai mare vântul sălbatic, cel de gheață, cel cu nisip, cel cu furtună, de miazănoapte, cu vârtejuri, cu fierbințeală și cu ploaie. Opt vânturi îl înconjurară și-l ametriă pe Humbaba.

Acesta, rătăcit, văzu că Furiile au pierit și spiritele cele rele s-au risipit de-aseenea, luate de vânturile tari ale zeului luminos.

— Iartă-mă! Iartă-mă, Ghilgameș, încep să se jeluiesc. Îți voi da cedrii cei mai falnici și mă voi face servul tău. Dar cruță-mi numai zilele...

— Humbaba trebuie să piară. El e izvorul răului, răsună iar glasul lui Șamaș. Pădurea Cedrilor e oul în care se clocește bezna, care ascunde crimele.

Auzind vocea lui Șamaș, Ghilgameș ridică securea, trase și sabia din teacă. Lovi și Humbaba urlă. Enkidu îl izbi și el de șapte ori fără cruțare.

Și Humbaba se prăbuși. Cedrii cei înalți vuiră greu, știind că vor fi retezați până la unul. Eroii eliberară prizonierii din tainițele codrilor, în care îi ținuse monstrul. Tăiară capul lui Humbaba, îl aduseră la Uruk și îl înfipseră într-o țeapă, să vadă toți c-a fost răpus.

Izvorul răului pierise prin vitejia lui Ghilgameș și-a însoțitorului său, Enkidu.

Proaspăt spălat și pieptănat, schimbat în veșminte curate, cu-o legătură purpurie pe fruntea lată, Ghilgameș, biruitor al răului, este slăvit de întregul popor. Tineri și vârstnici îl aclamă. Tobe, fluierul, cimpoiul nu cântă decât pentru el și pentru dragu-i Enkidu.

Zeița dragostei, Iștar, văzându-l cât este de mândru și mai frumos ca niciodată, se-aprinse toată de iubire pentru strălucitorul tânăr.

— O, Ghilgameș, îl roagă ea. Fii soțul meu și îți voi da ceea ce nici nu poți visa. Palatul meu e fără seamăn. Aurul și pietrele scumpe împodobesc fiece colț. Ogrăzile-mi sunt minunate! Animalele se-nmulțesc sub mâna mea, ca într-o poveste. Boi mai puternici ca ai mei n-au

fost și nu vor fi pe lume. Caii aleargă ca în zbor. Și ce-ți dorești tu poți avea numai gândind la acel lucru.

— Nu stărui, o rugă el. Dragostea-ți nu mă ispitește. E trecătoare ca un foc ce se stinge sub gerul iernii. Te cunosc mult prea bine, Iștar. Ai înșelat atâtea ființe. Le-ai mângâiat câteva clipe, apoi le-ai părăsit, râzând. Pe unele le-ai blestemat și le-ai lovit, nelegiuitor! Dragostea ta nu-mi trebuie.

Zeița n-a putut să-ndure cuvântul tânărului rege. Nu îndrăznise încă nimeni s-o certe astfel pe Iștar. Și nici să o batjocorească.

— Vei plăti, s-a înfuriat ea. Căci dragostea unei zeițe nu se respinge-n niciun fel.

S-a avântat apoi spre cer. Lacrimile-i curgeau șiroaie.

— Tată și mamă¹, a strigat, în fața zeului Anu, cel mai puternic dintre zei, și a Antuei, soața sa. Ghilgameș m-a batjocorit. Mi-a înșirat păcatele, mi-a amintit blestemele, m-a ocărât, m-a izgonit. Tată, te rog, hohotea ea, răzbună-mă și făurește-mi acel Taur Ceresc de care mi-ai amintit de-atâtea ori. Taurul vreau să-l nimicească, să-l

¹ Scena are multe asemănări cu plângerile zeiței Afrodita și răzbunările ei față de aceia care nu-i respectau îndeajuns puterea și cultul. Iată cum sună, în transpunerea Virginiei Șerbănescu și a lui Al. Dima – transpunere pe care am utilizat-o și noi, ca bază, în această repovestire – plângerea zeiței Iștar:

— *Tată, făurește Taurul Ceresc, care să-l omoare pe
Ghilgameș,
și să-l umple de groază până în lăcașul său.
Dacă nu făurești pentru mine Taurul,
voi sfărâma porțile iadului,
le voi dărâma ușorii, le voi sparge în bucăți pragul,
voi aduce morții din groapă pe pământ,
și morții vor fi atunci mai numeroși decât viii!*

străpungă pe regele Urukului. Iar dacă nu mi-l făurești, voi sfărâma zăvoarele Porților Iadului. Și morții se vor întoarce pe pământ. Vor fi mai mulți decât cei vii.

Tatăl, Anu, își vedea fata hotărâtă să împlinească teribila-i amenințare. Dușmănia ei era cumplită.

— Vei avea Taurul Ceresc, dacă dorința ta e asta și vrei ca Ghilgameș să piară. Dar știi bine că, făurindu-l, vor fi șapte ani fără rod și Urukul va flămânzi.

— Nu-ți fie teamă, scumpe tată, l-asigură zeița Iștar. Am strâns eu grâne pentru oameni și iarbă pentru animale. Și nimeni nu va flămânzi. Deci dă-mi mai iute taurul.

I-l făuri zeul Anu. Și, încrâncenată de mânie, Iștar îl duse pe pământ.

Taurul pustii câmpia cu răsuflarea lui fierbinte. Sorbi apele râului. Crăpă pământul. Și căzură în crăpături sute de oameni. Iar printre ei, și Enkidu.

Dar Enkidu nu se lăsă. Se încordă. Sări-napoi. Nimeni n-ar fi putut sări, dar el ajunsese înapoi de unde lunecase-n hău. Apucă taurul de coadă. Degeaba Taurul Ceresc, mugind, se mai silea să scape. El îl ținu ca-nlănțuit. Și Ghilgameș se apropie. Smulse sabia de la brâu și lovi Taurul Ceresc sub coarnele sale uriașe, croite din lapislazuli, în ceafa ca sculptată-n piatră¹.

Taurul se împletici, botu-i însângeră țărâna. Îi scoaseră inima încă fierbinte și i-o închină zeului Șamaș, soarele.

¹ Lupta cu Taurul Ceresc reprezintă iarăși un moment spectaculos, care amintește mai ales de luptele lui Heracles cu diferitele fiare și monștri, întruchipări ale râului și primejdiilor ce bântuiau odinioară pământul.